

Svar:

Jeg anser denne formodning for overdreven, på trods af udtalelser fremsat af ledende politikere i begge de to stater. Begge de to regeringer er nemlig, som de øvrige, tilhænger af, at man udover de vigtige økonomiske spørgsmål, som ordnes i EF, tillige taler om udenrigspolitik i en intergouvernemental ramme. Nu er der for det første allerede ingen idiotsikker grænse mellem økonomi og politik, og da slet ikke mellem politik og forsvar. D. v. s. at man kan ikke tale om udenrigspolitiske spørgsmål og forsøge at harmonisere synspunkterne på disse områder uden også at drage forsvarspolitiske aspekter ind i diskussionen. Dette være sagt som en relativisering.

I øvrigt tilstræber ingen i dag en organisation uden for NATO endsiges i modsætning dertil. Snarere tænker man — nogen mere end andre — på, at der kommer årtier efter dette, og at strukturerne heller ikke i vesten allesammen forbliver så uforandrede, som de er det i dag.

Spørgsmål:

Hvilke problemer vil man forsøge at løse i EF?

Svar:

Spørgsmålet havde relation til de mulige tyngdepunkter for den vesteuropæiske konference, som skal forberedes, d. v. s. konferencen af regeringschefer i det udvidede EF. Et tyngdepunkt er udviklingen af det udvidede EF til en økonomisk og valutarisk union. Et andet tyngdepunkt er en større effektivitet i det udvidede EF's organer, altså forbedringen af dets arbejdsdygtighed. Et tredje tyngdepunkt er det udvidede EF's forhold til omverdenen, EF, som vi ser det, skal ikke lukke sig af, ikke vende sig indad, men være åbent over for verden. Det vil altså sige forbindelser udadtil a) med USA og Canada og med Japan, b) med Sovjetunionen og RGW — eller, som man siger hos os, Comecon-staterne og c) med den Tredie Verden, udviklingslandene. Som jeg ser det, er det de tre tyngdepunkter for en sådan konference i det udvidede EF.

Spørgsmål:

Ville De, i det mindste til dels, betegne det udenrigspolitiske samarbejde, og der-

med også det militærpolitiske samarbejde, som et tyngdepunkt for regeringschefskonferencen?

Svar:

Nej, men jeg ville anse det for fornuftigt, at man i forbindelse med det, som jeg netop kaldte forholdet til omverdenen, også talte om, hvordan man kan forbedre de konsultationer, der foregår mellem de ti landes udenrigsministre.

Spørgsmål 8:

Udvalget udbeder sig en redegørelse for præsident Nixons syn på fællesmarkedets udvikling.

For at fremskynde udvalgets mulighed for at behandle spørgsmålet udbedes som et første led i besvarelsen den engelske tekst vedrørende emnet, som den foreligger i præsidentens nyligt afgivne rapport til kongressen om USA's internationale politik.

Svar:

Præsident Nixon bekræftede i sin nylige udenrigspolitiske rapport USA's fortsatte støtte til EF's udvidelse med de fire kandidatlande. Det fremhæves i rapportens afsnit om Europa og Den atlantiske Alliance, at ét af de fundamentale mål for USA's Europa-politik kom nærmere sin virkeliggørelse i 1971 med afgørelsen om Storbritanniens, Irlands, Danmarks og Norges medlemskab af EF. Præsidenten henviser derefter til sin erklæring den 22. januar d. å. i anledning af undertegnelsen af udvidelsestraktaterne, hvori han hilste dette skridt velkommen og understregede USA's traditionelle støtte til fremme af europæisk enhed. I erklæringen siges det, at USA altid har støttet styrkelsen og udvidelsen af EF. I anledning af den historiske begivenhed ønsker præsidenten at fremhæve, at denne støtte er så stærk som nogen sinde. Udviklingen af den europæiske enhed vil gøre det muligt for de europæiske folk mere effektivt at bidrage til en forøgelse af verdensfreden, sikkerhed og velstand. Præsidenten bekræfter, at det snævrreste samarbejde mellem USA og det Europa, der er under udvikling, er en hjørnesten i USA's udenrigspolitik.

I de to foregående udenrigspolitiske rapporter har præsident Nixon på samme måde tilsagt USA's støtte til EF's udvidelse, men